

**ВСТУПНЕ СЛОВО НА КОНФЕРЕНЦІЇ
президента Академії мистецтв України,
академіка А. В. Чебикіна**

Я хочу привітати і вітаю всіх учасників конференції. Дуже вдячний нашому господареві — Харківській державній академії дизайну і мистецтв і особисто ректору, Віктору Яковичу Даниленку, — за те, що нам надали місце, і розгорнуто велику експозицію, і от зараз ми проводимо цю конференцію.

Як вам відомо, акція «Мистецтво молодих» проводиться Академією мистецтв України, починаючи з 1998 року, за всіма напрямками мистецької освіти в Україні. І якщо спершу всі такі акції проходили в Києві — і з образотворчого мистецтва в 1998 році, і в наступні роки з театрального мистецтва, з кіномистецтва, з музичного мистецтва, — то вже починаючи з 2002 року, ми намагаємося проводити ці заходи в наших мистецьких центрах України. І от друга акція з образотворчого мистецтва, мистецької освіти відбулась у Львові. В Палаці мистецтв демонструвалася виставка. Там також пройшла конференція, прес-конференція і т. ін. Усе було прекрасно організовано. І, нарешті, сьогодні ми збираємось у Харкові. Чекаємо від конференції, від виступів, безумовно, розв'язання тих проблем, які нас турбують.

Перш за все, це якість мистецької освіти: хто ми є? як ми себе ідентифікуємо у Європі, у світі? як ми себе відчуваємо в різних регіонах України? Це перше і найголовніше, але зараз важлива і проблема суто організаційна, методична, як б сказав, ідеологічно-відповідальна, в тому плані, що ми маємо блискучі мистецькі школи в Україні. До речі, в усіх галузях: і в музичній, і в образотворчій, нам є чим пишатися. І театр у

нас досить цікавий, і кіно. Воно тільки має, безумовно, великий борг з боку держави і борг з боку наших меценатів, бо кіно без грошей, як і все інше, не може існувати повноцінно. От знайти б ці шляхи, яким чином нам співпрацювати з державою, бо ми від держави, перш за все, маємо якісь контрактні гроші і, на жаль, не завжди повністю можемо використати їх на себе і на тих студентів, які заплатили ці гроші, бо завжди держава вішає на нас якісь борги, — зрозуміло, про це теж будемо говорити. Але, найголовніше, — там ви прочитались у контексті Болонського процесу. І тут, маючи таку школу, ми маємо зважити на те, щоб, роблячи цю велику справу, як кажуть в Україні, з водою не вихлюпнути з ночов дитини, яка народжена, яка розвивається, яка насправді прекрасна, — це мистецька освіта в Україні.

Тому нам потрібно це робити дуже зважено, не поспішаючи, не забігаючи наперед, — особливо, на жаль, так роблять факультети і заклади, щойно утворені. Вони хочуть вискочити першими, і показати, що в них уже все це є, а от у Даниленка, Бокотея, Чебикіна ще й «не ворухиться». І навіть ми можемо (от на днях була нарада), як мінімум, створити стандарти державні, бо державні там, у переліку спеціальностей, уже завдячують уповільненій дії. Тобто нам указує якийсь Петренко, кандидат наук, один-єдиний напрям — мистецька культура. Ми маємо як догму цей напрям мистецтва. Але спеціальності — це музичне мистецтво, дизайн, образотворче мистецтво, прикладне і т. ін. А наші основні спеціальності, по суті, якщо взяти класичну академію, — живопис, графіка, скульптура, — вони стали спеціалізаціями.

От роблять вони статтю про цей стандарт освіти; якщо, по суті, колись це були спеціальності і це було ясно, то тепер це заплутано. Тобто тепер ми будемо це робити за класифікаціями. Про це вам будуть говорити керівники, які були на нараді, вони знають, і ми будемо про це говорити. Тобто, ми чекаємо від конференції спільної думки, можливо, кожний напрям має свої унікальні якісь особливості, але нам потрібно на конференції з'ясувати, яким чином ми будемо просуватися до Болонського процесу.

Я вам скажу, що Німеччина тільки суто організаційно прийняла це, тобто двоступеневу структуру — бакалавр і магістр, — а особливості в

неї свої. Представниця Чехії на зустрічі в Києві, де збиралося з цього приводу керівництво організації, яка веде цей Болонський процес, — вона сказала, що наша освіта прекрасна і організована прекрасно, і навіть вони, які займаються цим, прихильники того, аби жодна країна не руйнувала своєї унікальності і неповторності. А тим більше, у нас на виставці: львівська школа, харківська школа, наша школа — київська. Ми багато чим вирізняємось. І цю виразність нам теж не можна втратити. Я вже не кажу про виразність кожного факультету, кафедри всередині академії. І про унікальність кожного керівника майстерні. І це прекрасно. А нас хочуть знівелювати під один якийсь зріст. Високих зрізати, маленьких підняти, і зробити щось таке... Тож, тримайтесь і в контексті цього, і в такому напрямі й обговорімо наші питання.